

SOSYOLOGCA

OCAK-HAZİRAN 2013

CİLT:3 SAYI: 5

ISSN: 2146-5207

KAPİTALİST ENTERNASYONAL VE KAPİTOKRASİ

Anıl Çeçen

Özet: On dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında başlayarak yirminci yüzyılın sonlarına kadar devam eden bir uluslararası işçi ve emekçi örgütlenmesinin adı olan enternasyonal kavramı, yirmi birinci yüzyıla girerken sosyalist sistemin çökertilmesi üzerine, bugünlerde ilk anlamının tamamen tersi bir durumda bu kez de uluslararası sermaye örgütlenmesinin adı olarak öne çıkmaktadır. Bu sermaye örgütlenmesi dünya çapında büyük bir güce ve etki alanına sahip olmuştur. Bu güç birçok yönetime kendini kabul ettirebilmekte ve sözünü geçirebilmektedir. Bu yazımızda da bu durumun ayrıntıları ile incelenmesi ve açıklanması söz konusudur.
Anahtar Kelimeler: Kapitalizm, enternasyonal, kapitokrazi, sermaye, örgütlenme.

CAPITALIST INTERNATIONAL AND CAPITOCRACY

Anıl Çeçen

Abstract: The concept of international, which is the name of an international organization of workers and laborers, which started in the second half of the nineteenth century and continued until the end of the twentieth century, came to the fore as the name of the international capital organization, in a completely opposite situation nowadays, upon the collapse of the socialist system as we entered the twenty-first century. comes out. This capital organization has had a great power and influence around the world. This power can impose itself on many governments and have their say. In this article, we will examine and explain this situation in detail.

Keywords: Capitalism, international, capitocracy, capital, organization.

KAPİTALİST ENTERNASYONAL VE KAPİTOKRASİ

Anıl Çeçen

A- Kapitalist Enternasyonal

On dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında başlayarak yirminci yüzyılın sonlarına kadar devam eden bir uluslararası işçi ve emekçi örgütlenmesinin adı olan enternasyonal kavramı, yirmi birinci yüzyıla girerken sosyalist sistemin çökertilmesi üzerine, bugünlerde ilk anlamının tamamen tersi bir durumda bu kez de uluslararası sermaye örgütlenmesinin adı olarak öne çıkmaktadır. Aslında sözlük anlamıyla uluslar üstü ya da uluslararası anlamına gelen bu kavram bütün batı dillerinde evrensel ya da dünyasal yapılanmaların adı olarak kullanılmaktadır. Her türlü uluslararası yapılanma ya da örgütlenme batı dillerinde enternasyonal kavramı ile ifade edilirken, ülkelerin ya da devletlerin ötesinde bütün dünyaya ya da insanlığa dönük her türlü girişimin ya da hareketin adı olarak da öne çıkmıştır. Ne var ki, bu kavram altındaki ilk örgütlenme olarak uluslararası işçi ve emekçi birliği gündeme geldiği için, daha çok sol, sosyalist ya da sosyal demokratların uluslararası birlikteliği enternasyonal adı altında oluşturulan ülkeler ve devletler üstü birliktelikler olmuştur. Bu nedenle, enternasyonal denilince her zaman akla ilk gelen, işçi kuruluşlarının ya da sosyalist ve sosyal demokratların bir araya geldiği bir uluslararası yapılanmalar olmuştur.

İlk enternasyonal 28 Eylül 1864 yılında Londra'da oluşturulan uluslararası işçi birliği olarak kurulmuştur. 1848 yılında işçi sendikalarının öncülüğünde gerçekleştirilen sendikalist hareketlerden sonra, Komünist Manifesto'yu kaleme alan Karl Marx'ın öncülüğünde kurulan bu uluslararası birliğin kuruluş bildirisinde, işçi sınıfının bütün dünyada tam bir özgürlüğe kavuşabilmesi, yardımlaşabilmesi ve ilerlemesi hedeflenmiştir. Karl Marx tarafından kaleme alınan bu bildirmede çalışanların sahip olacakları özgürlüğün, işçilerin kendi eserleri olması gerektiği dile getirmişti. Bir kaç bin üye ile yola çıkan bu uluslararası örgütlenme zaman içerisinde kapitalizmin bir ekonomik sistem olarak geliştiği batı ülkelerinde örgütlenerek yaygınlık kazanmıştır. 1870 yılında Fransa'nın başkenti olan Paris'in işçilerin ele geçmesi ve bu kentte Paris Komünü adı altında bir sosyalist düzenin oluşturulmasında, Birinci Enternasyonal öncü güç olmuş ve dünya tarihinde ilk kez görülen bir işçi yönetimini Paris kentinde kurabilmiştir. Fazla uzun sürmeyen bu ilk sos-

yalist düzen deneyinde uluslararası işçi birliği olarak Enternasyonal etkili olurken, daha sonraları *anarşistler* olarak adlandırılan işverenlere yakın bir grup Paris Komünü'nün yıkılmasına aracı olmuştur. Londra ve La Hey konferanslarında istenen sonuçlar elde edilemeyince, Enternasyonalin merkezi New York'a taşınarak, Londra'da başlamış olan dünya devleti serüvenine İngiltere'nin yerini alan yeni patron ABD'de devam edilmiştir. Fransa, Belçika ve İtalya gibi Avrupa devletlerinin temsilcilerinin uluslararası işçi birliğinin çeşitli kararlarına karşı çıkmaları üzerine 1890 yılında Birinci Enternasyonal sona ermiştir.

Aradan on yıla yakın bir süre geçtikten sonra, 14 Temmuz 1890 tarihinde 23 ülkenin işçi örgütleri ve sosyalist partilerinin bir araya gelmesiyle oluşturulan Paris Kongresi ile İkinci Enternasyonal kurulmuştur. Bu kuruluş ilk olarak 1 Mayıs 1890 tarihinde 8 saatlik işgünü için uluslararası bir gösteri düzenleyerek gelecekte işçi bayramı olarak anılacak bu tarihi adımı atmıştır. İlkinden farklı olarak; ulusal gruplaşmaların özerkliğini tanıyan yeni Enternasyonal, partilerin ve üye örgütlerin iç işlerine karışmayı ret etmiştir. 1900 tarihindeki Paris Kongresinden sonra Brüksel'de açılan merkez büro sürekli sekreterlik açarak uluslararası işçi hareketlerini merkezi olarak yönlendirilmiştir. Sosyalist dünyanın bütün önde gelen temsilcilerini bünyesinde bir araya getiren İkinci Enternasyonal bütün ülkelerdeki üretim araçlarının toplumsallaştırılmasını karara bağlarken, *anarşistler* bu birlikten ayrılmışlardır. Birlik içerisinde zamanla *revizyonizm* öne çıkarken Marksçılık tartışma konusu olmuştur. Kapitalist sömürgeci siyaset, enternasyonal birlik çatısı altında mahkûm edilirken, uluslararası alanda savaflara karşı çıkılmış, dünya barışının korunabilmesi doğrultusunda, yaklaşmakta olan Birinci Dünya Savaşının önlenmesi için çaba gösterilmiştir. *Stuttgart Kongresinde*, savaşın kesin olarak önlenmesine karar verilmiş ve ayrıca savaşın çıkması durumunda, uluslararası kapitalist düzenin yıkılması da karara bağlanmıştır. Kapitalist sömürge düzenine karşı örgütlü mücadele yükselirken, genel işçi grevleri ve halk eylemleri ile kapitalist sistemi yıkmak üzere planlı kışkırtmalar gündeme getiriliyordu. Birinci Dünya Savaşı'nın ulus devletlerin çekişmesiyle patlaması üzerine İkinci Enternasyonal savaşa karşı mücadele içine giriyordu. Savaş yılları içinde Enternasyonal üyeleri başka yerlerde Enternasyonal çatısı dışında toplantılar düzenleyince İkinci Enternasyonal bölünme aşamasına geldi. Savaşın son yılında Rusya'da sosyalist devrimin gerçekleşmesi ve bir Sovyetler Birliği kurulması üzerine, Sovyet Komünist Partisinin öncülüğünde Komünist Enternasyonal 1919 yılında kurulmuştur. 1923 yılında ise bölünmeler üzerine İkinci Enternasyonale son verilmiştir.

1921 yılında Birinci Dünya Savaşı sonrası ve Sovyetler Birliğinin oluşması üzerine, sosyalist partiler bir araya gelerek iki buçuk'uncu enternasyonal adı ile yeni bir örgütlenmeye gitmek istemişlerdir. Bolşeviklerin Sovyetler Birliği öncülüğünde kurdukları üçüncü Enternasyonal'e katılmayan Avrupa sosyalist partilerinin bir araya gelmesiyle gündeme giren bu oluşum daha sonraki aşamada 1923 yılında toplanan *Hamburg Kongresinde* komünistler ile birleşmiştir. Moskova Sovyetler Birliği'nin başkenti olunca, ikinci enternasyonale savaş açan Rus Devrimi'nin önde-

ri *Lenin*'in öncülüğünde, Üçüncü Enternasyonal çalışmalarına başlamıştır. Lenin, sosyalist düşünceyle parti görüşünü birleştirdiği için bu doğrultuda enternasyonalin çalışmalarını yönlendirmek istemiştir. Bu enternasyonalin önderliğinde birçok Doğu Avrupa ve Asya ülkesinde sosyalist devrimler birbirini izleyerek gerçekleştirilmiş ve buralarda yeni komünist partiler kurularak iktidara gelmişlerdir. Demokratik merkezîyetçilik ilkesi benimsenerek bu doğrultuda komünist propagandanın bütün dünya ülkelerine yaygınlaştırılması ve bu doğrultuda bütün sömürge ülkelerde emperyalizme karşı bağımsızlık savaşlarının desteklenmesi karara bağlanmıştır. Üçüncü Enternasyonal, bir anlamda; bütün sosyalist partileri bünyesinde toplayarak bir anlamda Dünya Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ni oluşturmayı hedeflemiştir. Komünist Enternasyonal, bütün dünya ülkelerinin sosyalist ya da komünist partiler aracılığı ile temsil edildiği, Dünya Sosyalist Devletinin genel kurulu olarak kabul etmiştir. Moskova hem Sovyetler Birliği'nin hem de Komünist Enternasyonal'in merkezi olarak görülmüştür. Komintern adını alan uluslararası komünist örgütlenme Üçüncü Enternasyonalin çatısı altında bütün dünyayı kucaklayacak bir sosyalist dünya devleti oluşuma amacı gütmüştür.

Lenin sonrasında Stalin Enternasyonal toplantılarına katılmayınca, bu uluslararası örgütün etkisi zamanla zayıflamıştır. 1921 yılında toplanan Üçüncü Enternasyonalin genel kurulunda daha fazla ekmek ve dünya barışı için tek bir proletarya cephesi kurulmasına karar vermiştir. Sosyal demokrat partiler ile sosyalistlerin ilişkileri ve ortak hareketleri, Enternasyonal'in daha sonraki toplantılarında ele alındı ve küresel kapitalist sisteme karşı daha sıkı bir işbirliği için arayış sürdürülmüştür. Emperyalizme karşı tek cephe politikasında bütün sosyalist ülkeler bir araya getirilerek daha güçlü bir yapılanma gerçekleştirilmeğe çalışılmıştır. Komünistlerin temel görevinin; Sovyetler Birliği'ni dünyanın her köşesinde savunmak olduğu ilan edilmiştir. Kapitalist sistemin patronu konumundaki işveren sınıfına karşı, işçi sınıfının evrensel varlığı ve dayanışması esas kabul edildi. İkinci Dünya Savaşı öncesinde Avrupa kıtasında faşist rejimlerin ilerlemesine karşılık, Fransa'nın öncülüğünde bir halk cephesi oluşturulması enternasyonal çatısı altında karara bağlanarak harekete geçilmiştir. Ama faşist rejimlerin, dünyayı ikinci bir cihan savaşına sürüklemelerinin önüne geçilememiştir. Hitlerin, Sovyetler Birliğine saldırması üzerine durum yeniden değerlendirilmiş ve bütün sosyalist ülkeler faşizme karşı savaşa çağırılmıştır. Sovyetler Birliğinden kovulan *Troçki* Üçüncü Enternasyonal'e kendi görüşlerini benimsetemeyince, Dördüncü Enternasyonal'i kurmuş ama fazla üye bulamayınca bu örgütlenme sınırlı kalmıştır. 1968 öğrenci olayları Dördüncü Enternasyonal'e, Fransa'nın öncülüğünde bir canlılık kazandırmış ve dünyanın çeşitli ülkelerinde katılım artınca yeniden küresel dengelerde sosyalist siyasetlerin öne çıkması için girişimlerde bulunulmuştur. İkinci Dünya Savaşı sonrasında 1951 yılında Almanya'nın *Frankfurt* kentinde, ABD'nin öncülüğü ile *Sosyalist Enternasyonal* adı altında yeni bir örgütlenmeye gidilmiş, soğuk savaş yıllarında Sovyetler Birliği'nin denetimi altındaki Komünist Enternasyonal'e karşılık, ABD'nin güdümündeki Sosyalist Enternasyonal ile denge sağlanmağa çalışılmış-

tır. İngiliz İşçi Partisi ile Alman Sosyal Demokrat partilerinin etkin çalışmalar ile Sosyalist Enternasyonal yönetimini ele geçirmeleri üzerine, ABD'nin yönlendirici etkisi zayıflamış, Avrupa sosyal demokrasisinin öncülüğünde Sosyalist Enternasyonal Sovyet emperyalizmine karşı çıkarlar, üçüncü dünya ülkelerinin temsilcisi olan sosyalist ülkeler ise gerçek tehdit olarak Amerikan emperyalizmini görmüşlerdir. Zengin Avrupa ülkeleri Sovyet komünizmi ile uğraşırken, yoksul dünya ülkeleri de kendilerini yutmağa hazırlanan, Amerikan emperyalizmine karşı küresel bir işbirliğinin arayışı içine girmişlerdir

Enternasyonal adı altında gerçekleştirilen uluslararası örgütlenmeler sayesinde, uluslararası alanda enternasyonalizm evrensel bir kavram olarak öne geçmiş ve dünya siyasetinde etkin olmuştur. Ulusların ve ülkelerin ulusal çıkarlarının ötesinde, genel anlamda bütün dünyanın çıkarlarının dikkate alındığı ya da bu doğrultuda adımların atıldığı siyasal hareketlere; *enternasyonalist* adı verilmektedir. Batı Avrupa ülkelerinin bütün dünyayı sömürge imparatorluklarına çevirmesinden sonra, on dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında gündeme gelen enternasyonalist örgütlenmeler, yirminci yüzyılda devam ettiği gibi, günümüzdeki küreselleşme aşamasında daha güçlenerek ve etkisini artırarak sürüp gitmekte ve bütün dünyanın kaderi üzerinde son derece etkili olmaktadır. Dünyayı bir bütün olarak kabul eden, ulus devletleri ve ulusları geride bırakarak bütün dünyaya seslenen ve bu doğrultuda merkezi bir küresel imparatorluk peşinde koşan enternasyonal örgütlenmeler açıktan; işçilerin ve emekçilerin bir araya gelmeleriyle görülmüştü. Böylesine bir sınıfsal yapılanmaya karşı da patronlar ve işverenler ayrı bir sınıf olarak, kendi çıkarları doğrultusunda gizli olarak enternasyonalist örgütlenmeler içerisinde olmuşlardır. Enternasyonalizm; işçi sınıfının öncülüğünde birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü enternasyonal örgütlenmelerini açık olarak çatısı altında geliştirirken, emekçi sınıfın karşısındaki sınıf olan işverenler ve patronlar da kendi enternasyonal örgütlenmelerini gizlice olarak yürütmüşlerdir. İşverenler, kendi çıkar düzenlerini kamuoyundan gizli bir biçimde, bütün dünya ülkelerine dayatma doğrultusunda, gerekirse yer altı örgütlenmelerine de giderek, sermayenin gücünden de yararlanarak, bütün dünyada ekonomik ve siyasal yapılanmalara yönelmiştir. *Proletarya* enternasyonalizminin açıkça gelişmesine karşılık, patronların enternasyonalizmi daha saklı ve dolaylı yollardan geçerek küresel hegemonya projelerinin gerçekleştirilmesine yönelmiştir. İşçiler gibi işverenler de ulus gerçeğinin dışına çıkarak, ulusları dışlayarak ve halk kitlelerini küresel düzeyde yanlarına alarak küresel bir egemenlik gerçekleştirmeğe çalışmışlardır. Dünyayı halklara ya da ulusların egemenliğine bırakmak istemeyen işverenler, kendi aralarında oluşturdukları patron küpleri aracılığı ile dünyanın yönetimine talip olmuşlar, görünmeyen hükümet olarak yeryüzünün kaderini belirleme gücüne kavuşmuşlardır.

Yirminci yüzyılda yaşanan birçok olay, aradan yıllar geçtikçe birbirine bağlantılı bir biçimde ele alındığında aslında hiçbir olayın kendiliğinden ortaya çıkmadığı ve hepsinin arkasında başka nedenlerin bulunduğu, birçok olayın belirli bir nedensellik bağlantısı içinde sebep sonuç ilişkilerinin dünya gündemine yansımaları-

la gerçekleştiği, zaman içerisinde ortaya çıkmaktadır. Olayları yaşayanların ya da kahramanlarının anı kitapları, ya da olaylar ile ilgili devletlerin elindeki belgeleri açıklayan yayınları ile geçmişe dönük olarak yapılan siyaset bilimi çalışmalarının ortaya koydukları, bilimsel bir akıl süzgecinden geçirildiğinde, aslında dünyayı etkileyen olayların büyük çoğunluğunun arkasında çıkar çevrelerinin ve sermayeci sınıfların oluşturduğu gizli örgütlenmelerin ve bunların bir araya gelerek oluşturdukları gizli dünya devleti yapılanmalarının son derece etkin oldukları görülmektedir. Nüfusun hızla artması, zaman içerisinde birçok yeni devletin ortaya çıkması, devletlerarası çekişmelerin giderek uluslararası alanda küresel arayışları gündeme getirmesinden yararlanan batı kapitalizmi ve patronların, bütün dünyayı yönlendirmeye kalkışan bir yapılanmayı gizli ve dolaylı yollardan sürekli gündemde tuttuğu anlaşılmaktadır. Devletlerarası çekişmeler, kadar sermaye kesimlerindeki çekişmeler de, beraberinde çeşitli senaryoları gündeme getirmekte ve patron kulüplerinde sürekli olarak bir gizli dünya devleti yapılanması arayışı içerisinde giderek kapitalist sistemin enternasyonalı ortaya çıkartılmaktadır. Özellikle yüz milyondan fazla insanın kaybına neden olan, birinci ve ikinci dünya savaşı gibi büyük dünya savaşlarının arkasında; devletleri aşan küresel komploların bulunması ve insanlığın savaşlar üzerinden yeni bir siyasal yapılanmaya doğru yönlendirilmesinde, görünmeyen gizli eller ve merkezlerin bulunduğu anlaşılması, derin bir dünya devletinin kapitalist enternasyonal olarak varlığını öne çıkarmaktadır. Bu açıdan, *gizli* ya da *derin* sıfatlarıyla adlandırılan büyük patronların ekonomik dünya egemenliği yapılanmasını kapitalist enternasyonal olarak adlandırmak gerektiği, her geçen gün yaşanan gelişmeler ile açıkça kanıtlanmaktadır.

Kapitalist enternasyonal olarak insanlığın karşısına çıkan bugünkü patronlar hegemonyası artık küresel sermaye olarak yer kürenin her noktasında ortaya çıkmakta ve bütün ülkelerin iç politikaları ile beraber her türlü küresel olay ya da gelişmede ciddi bir yönlendirici olarak devreye girmektedir. Son yıllarda bu alanda birçok yayın yapılmasına ve bilimsel araştırma yayınlanmasına rağmen hala gerçek yapılanması ve yüzü dünya kamuoyundan gizlenen kapitalist enternasyonalin anlaşılabilmesi için Milattan sonraki iki bin yıllık dönemdeki gizli ve saklı örgütlenmelerin bütün yönleriyle ele alınarak incelenmesi gerekmektedir. Roma İmparatorluğu döneminden başlayarak, birbirini izleyen dinlerin ortaya çıkmaları, imparatorluğun dağılmasından sonra Orta Çağ'daki dinsel yapılanmalar, daha sonraki aşamada ekonomik ve bilimsel gelişmeler sonucunda gerçekleşen Aydınlanma Devrimi, Rönesans ve Reform hareketleri dünyayı yeni bir yapılanmaya doğru sürüklerken, Fransız Devri'ni önemli bir dönemeç noktası olmuş ve daha sonraki gelişmeler de Sovyet Devrimi'ni ortaya çıkarınca, yirminci yüzyılın iki kutuplu dünyası gerçekleşmiştir. Bu iki devrimin perde arkası incelendiğinde; dünyayı kapitalist enternasyonale götüren patron kulüplerinin ciddi etkileri olduğu görülmektedir. Dünyayı altüst eden devrimci yapılanmalarda, sermaye sahiplerinin bu kadar etkili olması, daha sonraki aşamalarda patron kulüplerini aşan düzeyde yer altı ve yerüstü çıkar çevrelerinin örgütlenmelerini gündeme getirmiştir. Al-

man ve İtalyan birliğinin sağlanması üzerine Batı Avrupa ve Atlantik merkezli yapılanmanın rakibi oluşmuş, bunun üzerine de Atlantik güçleri derin dünya devleti denilen yuvarlak masa yapılanmasını Almanya'nın önüne koymuşlardır. Almanya ile beraber Rusya'yı da hedef alan bu yeni durumda iki dünya savaşı yaşanmış, şimdi bu sürecin devamı olarak dünya devleti aracılığı ile ulus devletler arasında bir üçüncü dünya savaşı çıkartılarak küresel düzen savaş üzerinden değiştirilmeğe çalışılmaktadır. Bu açıdan, günümüzde yaşanan bütün gelişmelerin geçmişin devamı olduğu ve hedeflenen bir dünya devletini kapitalist sistem içinde oluşturabilmek doğrultusunda olayların birbiri ardı sıra çıkartıldığı anlaşılmaktadır. Yıllardır yaşananlar, bu gibi gelişmeleri dile getirmenin komploculuk olmadığını ama derin dünya devletinin kapitalist bir enternasyonal oluşturabilmek doğrultusunda her türlü komployu dünyanın her ülkesinde plan ve projelere uygun olarak işbirlikçi kadrolar aracılığı ile gerçekleştirdiğini göstermektedir.

Bugünkü dünya düzenini ortaya çıkaran sürecin Roma İmparatorluğu'nun, Orta Doğuyu işgal etmesi ve ikinci İsrail devletini yıkmasıyla başladığını tarih kitaplarının ve konu ile ilgili bilimsel araştırmalar ile yayınlanan belgelerin belirginleştirdiği anlaşılmaktadır. Günümüzdeki üçüncü İsrail devletinin kuruluşuna kadar birbirini izleyen gelişmelerde din savaşları ile beraber etnik ve ulusal yapılanmalar arasındaki çekişmelerin de önemli ölçülerde rol oynadığı, dini ve etnik yapılanmalar doğrultusundaki merkezler ile beraber bunların ötesine çıkan küresel yapılanmalar da rekabet içinde çekişerek, kapitalist düzenin evrensel bir hegemonyaya dönüşmesinde etkili olmuşlardır. Romalıların, Orta Doğu'yu işgal etmesinden sonra dağıtılan, İsrail üzerinden oluşturulan *Tapınak Şövalyeleri* örgütü bugünün gizli dünya devletine giden yer altı örgütlenmesinin başlangıcı olmuştur. Tapınak Şövalyelerinin dağıtılmasından sonra gündeme gelen *Siyon Birliği* örgütü, gene dünya ekonomisi üzerinden küresel hegemonya arayan bir doğrultuda çalışmalarını sürdürmüştür. Daha sonraları toparlanan Tapınak Şövalyeleri örgütünün gene kutsal topraklara dönerek, dünyanın merkezinde bir Siyonist emperyalist düzen kurma doğrultusunda çalışmalarını sürdürdüğü görülmektedir. Avrupa ülkeleri üzerinden oluşturulan dünya sömürge imparatorlukları doğrultusunda, küresel bir ekonomik düzene geçilirken, bir yandan illegal düzeyde Almanya üzerinden *İlluminati* örgütünün kurularak devreye girdiği, öbür yanda ise Atlantik güçleri tarafından oluşturulan küresel ekonomik yapılanmayı bir dünya devletine dönüştürmeyi amaçlayan *Yuvarlak Masa* oluşumunun legal düzeyde öne çıktığı anlaşılmaktadır. Fransa ve İsviçre kaynaklı çalışmalar yürüten Siyon Kardeşleri ve Tapınak Şövalyeleri gibi örgütlerde Yahudilerin etkili olmaları nedeniyle, Hıristiyan kesimlerin de Vatikan üzerinden derin Vatikan olarak *Opus Dei* ya da *Gül ve Haç* örgütlenmesine giriştiği ve batı uygarlık alanında ciddi bir Hıristiyan ve Yahudi çekişmesinin öne çıktığı her iki kesimin de, birbirine karşı Müslümanları kullandığı ilgili kaynaklar incelenince ortaya çıkmaktadır. İngiliz devletinin bu durumda kendi derin yapılanmasını oluşturarak Vatikan-Siyonizm çekişmesi karşısında Britanya İmparatorluğunu ayakta tutmağa çalıştığı ve Birinci Dünya Savaşı sonrasında kendi yerini Amerika Birle-

şik Devletlerine bıraktığı anlaşılmaktadır. Yuvarlak masa örgütlenmesi ise bir İngiliz ve Yahudi ittifakı olarak ABD'nin *Chicago* kentinde kurulduğu ve daha sonraki aşamada da dünya savaşları üzerinden bir kapitalist enternasyonal düzeni oluşturmağa çalıştığı artık açıkça belli olmuştur.

Avrupa ve Asya ülkelerine karşı Atlantik hegemonyasını küresel düzeyde gerçekleştirebilmek için gündeme gelen Yuvarlak Masa yapılanması daha sonraki dönemlerde, ABD içerisinde farklı bir yapılanmaya gitmiş, Amerikan devletini merkez bankası konumundaki *Federal Rezerv* üzerinden yöneterek ABD'nin bütün askeri ve ekonomik varlığını küresel hegemonya doğrultusunda kullanmıştır. Amerikan devleti içerisinde oluşturulan *CFR-Dış İlişkiler Konseyi* üzerinden ABD'nin bütün gücünü küresel sermaye düzeninin çıkarları doğrultusunda yönlendirmiş, Amerikan istihbaratı ile beraber ordusu bu doğrultuda bütün dünyada seferber edilmiştir. Dış İlişkiler Konseyi üzerinden Amerikan devletini ele geçiren küresel patronlar, Kurukafa ve Kemik ya da Bohemya Kulübü gibi gizli yer altı örgütü üyelerini Amerikan devletine cumhurbaşkanı olarak seçtirebilmiş, demokrasi görünümü bir totalitarizmi giderek küresel faşizm olarak Amerikan devleti üzerinden bütün dünyaya dönük olarak örgütlemiştir. Ekonomik operasyonların merkezi olarak hareket eden Dış İlişkiler Konseyi, aynı zamanda dünya ekonomisinin gerektirdiği siyasal atılımları Amerikan, İngiliz ve İsrail istihbarat örgütleri üzerinden düzenli bir biçimde devreye sokarak küresel düzenin dönüşümünü kapitalist enternasyonalin çıkarları doğrultusunda gerçekleştirmiştir. Siyonistlerin egemen olduğu derin dünya devletinin kararları dışına çıkan John Kennedy gibi ABD başkanları kendi devletlerinin örgütünce öldürülmüş, böylece; kapitalist enternasyonalin direktifleri mutlak anlamda dünyanın en güçlü devleti üzerinden her yerde geçerli kılınmağa çalışılmıştır. Avrupa'da *Rothchilds*, Amerika'da ise *Rockefeller*, *Morgan*, *Carnegie* ya da *Oppenheimer* gibi ailelerinin başını çektiği bir grup derin aile yapılanması küresel sermayenin patronluğunu yaparken, Dış İlişkiler Konseyinin yanına bir yürütme organı olarak üçlü komisyon anlamında *Trilateral Komisyon* yapılanması da eklenmiştir. Soğuk savaşın son döneminde örgütlenen bu yapılanma da ABD, Avrupa Birliği ve Japonya üç kıtayı temsil eden bir doğrultuda bir araya getirilmiş ve ABD'de alınan kapitalist enternasyonal kararlarının üç kıta üzerinden bütün dünyada geçerli kılınması hedeflenmiştir. *IMF*, *Dünya Bankası* ve *Dünya Ticaret Örgütü* üzerinden bütün dünya ülkelerine yönelik doğrultuda geliştirilen ekonomik politikalarda üçlü komisyon Amerika, Avrupa ve Asya kıtalarını bir araya getirerek küresel sermaye emperyalizminin bütün dünyaya dayatılmasında örgütleyici bir rol oynamaktadır. Üçlü komisyon bir anlamda üç kıta üzerinden bütün dünya devletlerinin kapitalist enternasyonal tarafından kısaca alınması na yardımcı olmaktadır.

Atlantik ülkeleri olan ABD ve İngiltere'nin öncülüğünde oluşturulan kapitalist enternasyonalin Avrupa ayağında bir danışma kurulu olarak Bilderberg örgütlenmesi İkinci Dünya Savaşı sonrasında, Hollanda'da gerçekleştirilmiştir. Amsterdam'daki büyük otellerden birisi olan Bilderberg Palace'da 1954 yılında yapılan

toplantıya Avrupa ülkelerinin kralları ve asilzadelerinin katılımı ile hem bir evrensel danışma organı hem de seçkinler meclisi olarak Bilderberg yapılanması, kapitalist enternasyonal doğrultusunda kurulmuştur. Gizliliğin esas olduğu Bilderberg toplantılarına her yıl düzenli olarak Avrupa'nın kralları ve asilzadeleri katılırken aynı zamanda batı sistemi içerisinde yer alan ülkelerin seçilen siyasetçileri, bilim adamları ve basın mensupları ya da Mason kulüplerinin önde gelen üyeleri katılmaktadırlar. Gizliliğin esas olduğu bu toplantılarda kağıt ve kalem kullanmak yasak olup, içeride konuşulan konulara ambargo konulması esastır. Zenginler kulübünün üyesi olan patronlar yanlarına asilzadeleri alarak, batı sistemine bağlı bulunan ülkelerin siyasetçilerine ve devlet adamlarına kapitalist enternasyonalin talimatlarını yöneltmekte ve kendi çıkarlarının esas alındığı bu talimatlarda dünya halklarının çıkarlarına aykırı düşen birçok konu konuşularak karara bağlanmakta ve herhangi bir biçimde bu durumu belgeleyecek yazılı bir metin geriye bırakılmamaktadır. Atlantik inisiyatifini Avrupa'ya kabul ettirmek Avrupa desteği ile bunu bir küresel düzene dönüştürme işlevi, Bilderberg toplantılarının ana amacıdır. Tek dünya devletine kapitalist enternasyonal çatısı altında gidebilmek için halkların ve devletlerin merkezi denetimi ve yönlendirilmesi, tek bir uluslararası hukuk sistemi, tek bir küresel kimlik olarak dünya vatandaşlığı oluşturulması, dünya ülkelerini sürekli baskı altında tutmak üzere sürekli dengesizlik ve kriz politikalarının izlenmesi, NATO'nun küresel kapitalizmin jandarması olarak kullanılması, Birleşmiş Milletlerin küresel sermayenin çıkarları ve kapitalist enternasyonalin istekleri doğrultusunda kullanılması, dünya devletlerinin egemenliklerinin küresel kapitalizmin çıkarları doğrultusunda sınırlandırılması, küresel ekonominin ulus devletlere dayatılması, Bilderberg toplantılarının ana görüşme maddeleri olarak her yıl ele alınmakta ama bu doğrultudaki konuşmalar ile alınan kararlar dünya halklarından gizlenmektedir.

Her yıl düzenli olarak 1 Şubat tarihinde İsviçre'nin *Davos* kentinde toplanan Dünya Ekonomik Forumu da, kapitalist enternasyonal örgütlenmesinin bir parçasıdır. Bu toplantılara; Forum sekreteryası tarafından batılı ülkeler ile batı ile yakın ilişki içinde bulunan devletlerin siyasetçileri ile iş adamları davet edilmekte ve burada üç günlük bir sürede dünya ekonomisi ile ilgili her konu tartışılmaktadır. Dünya Ekonomik Forumu bir anlamda kapitalist enternasyonalin patronları ve komiserlerinin dünya devletlerinin ve ekonomilerinin temsilcileri ile karşı karşıya geldiği bir arenadır. Büyük patronlar kulübünün aldığı kararlar, Dünya Bankası ve İMF raporları ile de desteklenerek bir küresel ekonomik politikaya dönüştürülürken, bu forum aracılığı ile dünya devletlerinin yöneticilerine ve önde gelen iş adamlarına talimatlar dağ havası içerisinde aktarılmakta, kar üstünde sıcak şarap geceleri ile dünya ülkelerinden gelen davetlilerin başları döndürülerek büyük patronların çıkarları küresel ekonomik politikalar görünümünde bütün katılımcılara benimsetilmeğe çalışılmaktadır. Evdeki hesapların çarşıya uymaması tehlikesi dikkate alınarak, Dünya Ekonomik Forum toplantılarında tepkiler ölçülmekte, düşünceler alınarak zorunlu ve gerekli değişikliklere gidilebilmektedir. İş adamları

Davos tepelerinde kayak yaparlarken, kapitalist enternasyonalin komiserleri de alınan kararlar doğrultusunda katılımcılara dönük empoze programlarının sürdürmektedirler. Dünya Ekonomik Forumu tam anlamıyla, kapitalist sistemin kendini zorla bütün ülkelere kabul ettirme arenasıdır. 1971 yılından bu yana yapılan Davos toplantıları bir anlamda zenginlerin çıkarlarını yoksullara benimsetme forumu olarak düzenlenmektedir. Küreselleşme sürecinde Davos toplantılarının önemi giderek artmakta ve kapitalist enternasyonalin çıkarları dünya ekonomisi olarak katılımcı ülkelere benimsetilmeğe çalışılmaktadır.

Bu yıl toplanan Davos forumunun ana konusu olarak; “yeni gerçekler karşısında ortak normlar” başlığı seçilmiştir. Batının emperyal merkezlerinde belirlenen politikalar gerçekçi olmayınca, bazen ters tepmekte ve bu nedenle gerçekler görülememektedir. Bir türlü tek merkezli küresel dünya düzeni Asya ve Afrika ülkelerine kabul ettiremeyen batı hegemonyası, çok kutuplu dünya düzeni ile karşı karşıya kalınca bu durumu görmezden gelememiş ve yeni gerçekler başlığı altında çok kutuplu dünya düzenini Davos’ta ele almak zorunda kalmıştır. Ekonomik ve siyasal gücün batıdan doğuya, kuzeyden güneye doğru kayması karşısında köşeye sıkışan batı bloku yeni gerçekler doğrultusunda bu güç kaymasını ele almak zorunda kalmış ve bu doğrultuda kendi çıkarlarını ortak normlar görünümünde dünya devletlerine kabul ettirmeğe çalışmıştır. Bir türlü emperyal geleneğinden vazgeçemeyen batı bloğunun hala kendi çıkarlarını tek gerçekmiş gibi dayatmağa çalışması komik kalmış, çok kutuplu dünyada doğu ve güney ülkelerinin öne çıkması artık inkâr edilemeyecek düzeyde belli olmuştur. Eski dengelerin bütünüyle ortadan kalktığı bir aşamada yeni gerçekleri batı kavramakta geciktiği için, artık kendi çıkarlarını ortak normlar olarak dünya ülkelere benimsetebilmesinin mümkün olamayacağı anlaşılmaktadır. Bütün dünya ülkelerine üretimi yasaklatan batı hegemonyası kendi üretimi ile dünya ekonomisinin isteklerini ve ihtiyaçlarını karşılayamaz bir duruma düşmüştür. Bu nedenle, kapitalist enternasyonel tıpkı komünist enternasyonel gibi sarsılmağa ve gerilemeğe başlamıştır. Gerçekleri önceden göremeyen batı kapitalizminin bir küresel enternasyonel düzenini artık sürdürebilmesi son derece zordur. Bu durumda yenedünya düzeni girişimleri de açıkça iflas etmiştir.

Tek bir dünya devletinin zaman içerisinde oluşması ve tüm dünya halklarının böylesine kapsayıcı bir çatı altında, kardeşçe yaşaması eskiden beri ileri sürülen önemli bir idealdir. Ne var ki, bu doğrultuda eşitlik ve kardeşlik doğrultusunda bir küresel dünya devleti arayan sosyalist enternasyonel, küresel patronların kompoları ve entrikaları sonucunda ölenerek çökertilmiştir. Komünist enternasyonel çökerken, kapitalist enternasyonel öne çıkarılmak istenmiş ama patronların aşırı kazanç hırsları yüzünden yapılan yanlışlar nedeniyle bu girişim de çökme noktasına gelmiştir. Sosyalist enternasyonelin geçen yüzyılda çöktüğü gibi, kapitalist enternasyonel de bu yüzyılın başlarında açıkça çökmektedir. Amerikan Devletinin gücü ya da Siyonist lobilerin entrikaları da, kapitalist enternasyoneli kurtarmağa yetmemektedir. Sosyalist enternasyoneli çökerten kapitalist enternasyonela-

lin de çöküşe geçmesi, yeniden eşitlik, hakkaniyet ve kardeşlik esasları doğrultusunda bir yeni enternasyonal halkçı ve toplumcu düzeyde gündeme getirecektir. Doğu uluslarının uyanışı ile güney ülkelerinin var olma mücadeleleri, böylesine insancıl bir enternasyonal düzenin kurulabilmesine katkı sağlayacaktır. Dünya devletleri parçalanmadan, dünya halkları iç savaşlara ve etnik çatışmalara sürüklenmeden tek dünya devleti, kapitalist düzeni geride bırakarak hümanist bir enternasyonal çatısı altında gerçekleşebilecektir. Kapitalist enternasyonalin patronları bu gerçeği de görmek zorundadırlar.

B- Kapitokrazi

Küreselleşme dönemine girildikten sonra çok fazla demokrasi sözü edilmeğe başlandı. Gazeteleri açsanız sürekli olarak demokrasi kavramına yer veren yazılar, dergilere baksanız gene demokrasi kavramına öncelik veren makaleler, televizyonları izleseniz her gece demokrasi diye diye kafa ütöleyen göstermelik programlar ile kamuoyunda bir demokrasi kavramının tekelinin oluşturulmağa başlandığı göze çarpmaktadır. Var mı yok mu demokrasi, her şeyin esası demokrasi, demokrasi olmadan hiç bir şey olmaz gibi ön yargılar ile diğer bütün kavramların yoğun bir eleştiri altına alındığı ama buna karşılık demokrasi kavramının da fazlasıyla yüceltildiği bir döneme girildiği görülmektedir. Son yirmi senedir, batı merkezli olarak yetiştirilmiş olan basın, medya ve siyaset kadrolarının bu doğrultuda demokrasi korosuna katıldığı ve her şeyi bu kavramın hareket noktası olduğu bir bakış açısıyla değerlendirmeğe çalıştığı görülmektedir. Diğer kavramların neden gözden düştüğü ve bu doğrultuda demokrasi kavramının niçin sürekli olarak yüceltildiği üzerinde daha düşünmeğe fırsat verilmeden, bu sihirli kavram üzerinden yeni emperyal yaklaşımların ve senaryoların öne çıkarılmağa ve böylece tekeli kapitalizmin yenedünya düzeninin oluşturulmağa çalışıldığı anlaşılmaktadır. Var olan siyasal düzenlerin tasfiyesi bile gene demokrasi kavramının çatısı altında gündeme getirilmektedir.

İnsanlık tarihi incelendiği zaman, hak ve özgürlükler için verilen büyük mücadeleler sonucunda insanoğlunun bugünkü uygarlık düzeyine demokrasilerin gelişmesi sonucunda ulaştığı görülmektedir. Bu açıdan demokrasi insanlık açısından vazgeçilemeyecek en kutsal kavramlardan birisidir. İlkçağlardan modern çağlara insanoğlunun yirmi yüzyıllık serüveni hak ve özgürlükler mücadelesi ile geçmiş ve tarihin her döneminde insanlar baskıya ve zulme karşı çıkarılarken daha özgür ve mutlu bir ortam içinde yaşayabilmenin yollarını aramışlardır. İnsanlığın doğal yaşamdan gelen tarihi her aşamada hak ve özgürlükler için verilen mücadeleler ile doludur. Krallıklara, imparatorluklara ve her türlü baskı ve diktatörlük rejimlerine karşı insanlar her zaman karşı çıkmışlar, doğal hukuktan gelen direnme haklarını kullanarak hak ve özgürlüklerini daha üst düzeyde kullanabilmenin yollarını aramışlardır. Bu kutsal mücadele insanlık tarihinin ana dinamiği olmuş ve her aşamada verilen hak ve özgürlükler kavgası ile insanoğlu bugünkü gelişmiş dü-

zeyine gelebilmiştir. İnsanlık tarihi bu açıdan aynı zamanda insanın insan olma tarihi olarak da kabul edilebilir. Bugünün gelişmiş batı tipi çağdaş demokrasilerin gelebilmek için yirmi asırlık bir süreç işlemiş ve bu dönemlerin geride kalmasıyla çağdaş uygarlık düzeyine erişilebilmiştir.

Demokrasi kavramı o kadar fazla kullanılmaktadır ki, halen geçerli olan cumhuriyet rejimlerinin tasfiye edilmesinde gene demokrasi adına hareket edilmekte, cumhuriyetler demokratikleştirilirken ve bu doğrultuda küreselci güçler tarafından demokratik cumhuriyet kavramı öne çıkarılırken açıkça birer anayasa ile kurulmuş olan pozitif hukuk düzenine dayalı olan cumhuriyet devletlerinin giderek bir tasfiye sürecine sürüklendiği göz çarpmaktadır. Etimolojik köken olarak aynı anlama gelen demokrasi ve cumhuriyet kavramları bu aşamada karşı karşıya getirilmekte, dış destekler ile küreselleşme konjonktüründe demokrasi kavramı dayatılırken cumhuriyet rejimlerinin ve devlet modellerinin giderek daha sınırlı bir konuma dönüştürüldüğü görülmektedir. Normal koşullarda kurulmuş olan cumhuriyet devletlerinin belirli bir gelişme aşamasından sonra demokrasi ile tamamlanması gerekirken, geri kalmış ülkelerdeki cumhuriyet devletleri bile demokrasinin getirilmesi görünümünde ciddi bir yok olma tehlikesi ile karşı karşıya getirilmektedir. Özellikle küreselleşme döneminde bazı İslam ülkelerine ve geri kalmış ülkelere batı emperyalizmi silahlı müdahale ve işgal ile askeri saldırı programlarını uluslararası hukuka aykırı bir biçimde dıştan dayatmalı olarak gündeme getirilmiştir. Gene demokrasi kavramı bir perde ya da örtü olarak kullanılmış, emperyalizmin açıkça hukuka aykırı saldırı ve işgal eylemleri küresel medya tarafından bütün dünyaya demokrasiyi götürme ya da demokrasi ihracı eylemleri olarak hiç çekinilmeden lanse edilmeğe çalışılmıştır. Irak gibi bir büyük devlete yapılan askeri saldırı ve işgal sonucunda iki milyon masum Irak vatandaşı demokrasinin zorla getirilmesi adına bir haksız savaş içerisinde en kutsal hakları olan yaşamlarını yitirmişlerdir. Masum insanların emperyalizmin işgali altında haksız yere öldürülmeleri bile demokrasinin götürülmesi biçiminde açıklanmağa çalışılmıştır.

İnsanlığın yirmi yüzyıllık yaşam serüveninden sonra bugün gelinmiş olan uygarlık düzeyinde, böylesine çelişkili durumların ortaya çıkması, halk egemenliği anlamına gelen demokrasi kavramının halk kitlelerini ezme için kullanılmasını izah edecek hiçbir makam ya da otorite bugüne kadar ortaya çıkamamıştır. Çünkü söylenenlerin tamamen tersi bir durum vardır ve artık mızrak çuvala sığmadığı için bu gibi çifte standartlı ve ikiyüzlü durumlar eskisi gibi kolaylıkla saklanamamaktadır. Bir dünya imparatorluğuna soyunmuş olan küresel sermayenin denetimi altındaki basın ve medya kuruluşlarının haksızlığı gizleyen ve güçlü emperyalizmden yana haksızlık dolu yayınlarına rağmen artık gerçekler kendini göstermekte ve demokrasi kavramının arkasına sığınarak yürütülen insafsız emperyal saldırılar bütün dünya insanlığının vicdanını yaralamaktadır. Halk egemenliği anlamına gelen demokrasi kavramının, acımasız batı emperyalizminin dünya halklarını ezme girişimlerinin ve aldatıcı küreselleşme politikalarının bir aracı durumuna gelmesi uygarlığın bu aşamasında ortaya çıkması, ne yazık ki in-

sanın insan olma sürecinin önünü keserek yeniden köleleşmesinin önünü açmıştır. Baskıcı köleliğe isyanlar ile bugünkü haklar ve özgürlüklerini elde eden insan-
noğlu yeniden eski sömürge düzenine doğru zorlanırken, uluslararası hukuk dü-
zeni ve buna dayalı olarak ortaya çıkmış olan devletlerin geleceği ciddi olarak teh-
like altına girmektedir. Sabahdan akşama kadar demokrasi kavramı kullanılması-
na rağmen, hiçbir işte ya da devlet yönetiminde halk kitlelerinin kendi ve ülke ge-
leceğine egemen olamadığı görülmektedir.

Demokrasi, eski Yunan'dan gelen anlamı ile halkın gücü demektir. Bu doğrul-
tuda, egemenliğin halk iradesinden kaynaklandığı rejimin adı olarak da kabul edil-
mektedir. Küçük kent devletlerinin meydanlarında bir araya gelen kent halkının
toplula meseleleri görüşerek karara bağladığı rejime demokrasi adı verilmiştir. İlk
çağlarda nüfus az olduğu için kent devletlerinde doğrudan demokrasi görülmüş
ama daha sonraları nüfusun artışı ile beraber ülke devletlerine geçilince, devlet mer-
kezlerinde halk temsilcilerinden oluşan meclislerde temsili demokrasi rejimleri gün-
deme gelmiştir. Halkın bütünü bir araya gelerek karar alamayacağı için temsili de-
mokrasiye geçilmiş ama temsilcileri seçme hakkı gene halkın elinde tutulmuştur.
İnsanların doğal yaşamdan toplu yaşama geçmeleriyle beraber sahip oldukları ken-
di iradelerinin bir kısmını topluma devredilmesi öngörülmüş, toplumu oluşturan
bir sosyal sözleşme doğrultusunda halk egemenliğinin demokratik yönetimler ara-
cılığı ile gerçekleşmesi benimsenmiştir. Toplumu oluşturan tek tek bireyler dev-
let çatısı altında sınırlı bir yaşama razı olurken, onların iradelerinden oluşan bir
bütün olarak halk egemenliği devletin asıl gücünü oluşturmuştur. Devletlerin ana-
yasasında halk egemenliğine dayalı cumhuriyetler kurulmuş ve daha sonraki aş-
amalarda da demokrasiye geçilerek devlet biçimi ile beraber toplumsal yaşam dü-
zeninin de gene halk egemenliği esasına dayanması kabul görmüştür. Her ülkede
devleti halkın temsilcilerinden oluşan siyasal iktidarlar yönetecektir ve bu temsil-
cileri halk kitleleri doğrudan genel seçimler aracılığı ile belirleyeceklerdir. Halkın
egemen olduğu rejimlere demokrasi denilirken, halk kitlelerinin etkili olamadığı
rejimlere ise antidemokratik rejimler adı verilmiştir. Halk kitlelerinin hem kendi
eğilimleri hem de ülke çıkarları doğrultusunda hareket etmesiyle beraber demok-
rasiler, dünyanın en hukuka uygun rejimleri olarak öne çıkmıştır. Hak ve özgür-
lükler normal demokrasilerde en üst düzeyde var olabilmişlerdir.

Ne var ki, bugün dünya ülkelerinde yaşanan gelişmelere bakılırsa, insanlık ta-
rihi ile beraber batı tipi demokrasilerin gelişim sürecine tamamen ters düşen son
derece aykırı olaylar ve birbirini izleyen yenilikler öne çıktığı görülmektedir. Sü-
rekli olarak küreselci güçlerin demokrasi sözünü ağızlarından düşürmemelerine
rağmen halsiz bir demokrasiye doğru pupa yelken bir gidiş olduğu açıkça göze
çarpmaktadır. Göstermelik seçimler yolu ile belirli aralıklar ile halk kitlelerinin oy-
ları alınmakta ama gene halk iradesinin hiçbir biçimde etkili olamadığı bir yapı-
ya doğru kayılırken, halk kitlelerinin devre dışı kaldığı bir siyasal oyunun demok-
rasi adına oynandığı anlaşılmaktadır. Halk görünüşte var olarak sayılmakta ama
devlet ve toplumun idaresi ile ilgili bütün kararlar halkın dışında kalan egemen

güçler ya da güç merkezleri tarafından alınarak siyasal kadrolara empoze edilmektedir. Halkın görünüşte var olduğu ama aslında hahsız bir oyun olarak ortaya çıkan hahsız demokrasilerde egemenlik kitlelerden daha çok egemen güçler, güç merkezleri ve gizli siyasal oluşumların inisiyatiflerinde kullanılmaktadır. Böyle bir rejimde alınan kararlar ve belirlenen yönetimlerde halk kitleleri sürekli olarak devre dışı bırakıldığı için iktidar gücü artık halkın elinden çıkmıştır. O zaman da bu tür rejimlere halk gücü anlamında demokrasi denilemeyeceği açıktır. Güç kimin elinde ise iktidarın sahibi o dur. Halk deyimi ile mühür kimde ise Süleyman o dur. Mührü kullananlar halk kitleleri yerine egemen güçlerin temsilcisi gibi hareket ettikleri noktada, rejim demokrasi olmaktan çıkarak güç sahiplerinin egemenliğinde bir aristokrasiye ya da oligarşiye dönüşür.

Soğuk savaşta sona erdiren küreselleşme hareketinin arkasında küresel sermaye olduğu için bir anlamda paranın diktatörlüğü dönemine geçilmektedir. Kim daha fazla paraya sahipse onun dediği olmakta, kapitalist sistemdeki hızlı gelişmeler de beraberinde uluslar arası alanda büyük tekelleşme olgularını öne çıkarmaktadır. Tekelci sermaye bütün dünyayı kontrol etmek istemekte ve bu doğrultuda aldığı kararları uluslar arası kuruluşlar aracılığı ile dünya devletlerine zorla dikte etmektedir. Dünya Bankası, Uluslar arası Para Fonu ve Dünya Ticaret Örgütü, gibi geniş kuruluşlar küresel sermayenin dünya imparatorluğu amacı doğrultusunda çalışmaktadırlar. Dünya Ekonomik Forumu, *Bilderberg Klübü*, *Dış İlişkiler Komisyonu*, *Üçlü Komisyon* adını taşıyan uluslar arası kuruluşlar, küresel sermayenin çıkarları doğrultusunda bir dünya devleti oluşturabilmek doğrultusunda görev yapmaktadırlar. İkinci Dünya Savaşı sonrasında kurulan bu evrensel örgütlerin yönlendirilmesi ve çalışmalarını tek bir merkez olarak dünya finans kapitali tarafından izlenmekte, denetlenmekte ve yönlendirilmektedir. Büyük zenginlerin, küresel şirketlerin ve uluslar arası tekellerin temsilcilerinin yukarıdaki kuruluşlarda bir araya gelerek ortak hareket etmeleri bir anlamda kolektif emperyalizmi gündeme getirmiş ve bu doğrultuda koalisyon birlikleri ya da oluşumları yeryüzü haritası üzerindeki bütün dünya devletlerine yönelik senaryoları düzenlemişlerdir. Son olarak zengin petrol ülkesi olan Libya'ya karşı yürütülen ortak askeri saldırıyı, gene batının önde gelen zengin ülkelerinin katılımı ile oluşturulan bir koalisyon ordusu gerçekleştirmiştir. Soğuk savaş döneminin hür dünyayı koruma ordusu olan NATO, asıl hedeflerinin dışına çıkarılarak küreselleşme döneminde zengin batı ülkelerinin ortak çıkarlarını koruyan ve küresel sermayenin bütün işleri ve yatırımlarının güvenliğini sağlamayı hedefleyen bir özel koruma gücüne dönüştürülerek, zengin kaynaklara sahip olan ülkelere karşı bir işgal ordusu durumuna sokulmuştur. Devletlerin, halkların ortak çıkarları ve güvenliği yerine şirketlerin, patronların ve sermayenin güvenliğine öncelik veren bir düzene geçilmiştir. Bu noktada da halkın yerini patronlar, devletlerin yerini şirketler hukukun yerini de sermaye almıştır. Bir anlamda küreselleşme politikaları aracılığı ile sermayenin egemenliği düzenine geçilmektedir.

Batı dillerinde sermayenin adı kapitaldir. Kapital sözcüğü Latince kökenden gelmekte olup bugün bütün batı dillerinde sermaye de merkez anlamında kullanılmak-

tadır. Kapital kavramını bilimsel olarak inceleyen ve bu konuda önemli bir kitap yazan Karl Marks, kapital denilince akla gelen ilk isimdir. Sosyalizmin teorisini ortaya koyan ve geleceğe dönük olarak daha adil bir düzen arayışı içine giren bu filozof, insanların hakça ve eşit koşullar altında yaşayabileceği bir sosyalist düzene geçebilmek için sermaye anlamında kapitali merkeze alan uluslar arası kapitalist sistemin çökmesi gerektiğini vurgulamıştır. İnsanlığın gelişme tarihi inceleyen Marks, kapitalizmin gelişmesinin beraberinde anti tez olarak sosyalizmin gelişimini de getireceğini ve gelişen işçi sınıfının üretim araçlarına el koyarak ülke yönetimini sermaye sahibi burjuvazinin elinden alacağını yazmıştır. Batı ülkelerinde kapitalizmin beş yüz yıllık sömürgeciliğe dayandığını anlatırken, kapitalist sistem içinde gelişecek işçi sınıfının bir proletarya devrimi yaparak ülke yönetimini kapitalistlerin elinden alabileceğini öne sürmüştür. Sömürgecilik ve üretimden gelen artı değerlerin birleşmesiyle bir sermaye birikimi zaman içerisinde ortaya çıkar ve bu sermaye de kapitalist düzenin merkezi gücü olur. Üretimin artırılması, piyasa ekonomisinin yeni pazarlara açılmasıyla beraber kapitalist sistem zaman içerisinde uluslar arası kapitalizme dönüşmüştür. Böylesine bir sistem içerisinde büyük sermaye sahiplerine kapitalist adı verilmiş, kapitalizmin egemen olduğu devlet düzenlerine de kapitalist devlet tipi denilmiştir. Kapitalistler zaman içerisinde bir sınıf oluşturmuşlar ve daha sonraki aşamalarda bir araya gelerek beraberce hareket etmeğe başlamışlardır. Batı ülkelerinde, sömürgecilik sonrasında kapitalistleşme aşamasına geçilirken, aynı zamanda batı tipi demokrasiler de gelişmiştir.

Batının gelişmiş ülkelerinde kapitalistleşme ile beraber demokratikleşme süreci de aynı zamanda ilerlerken, görünüşte halk kitlelerinin genel oy üzerinden egemenliği öne çıkmış ama arka planda giderek artan sermaye birikimi doğrultusunda kapitalistlerin bir sınıf olarak ağırlığı siyaset ve devlet yönetimi üzerinde daha fazla hissedilmiştir. İş adamları ülke ekonomisinde üretim araçlarının sahipleri olarak daha fazla pay sahibi olurken, bu güçlerini sermaye birikimi doğrultusunda kullanmışlar ve zaman zaman ülke politikasına müdahale ederek ara rejimleri gündeme getirmişler ve böylece sermaye birikimleri için fırsatlar yaratmışlardır. Uluslararası ilişkilerde ekonomi öne geçtikçe, ekonomik güce sahip olan işadamlarının karar mekanizmalarını belirleyici gücü artmış ve zaman içerisinde kapitalist sistem demokrasilerin yönlendirici güç kaynağı haline gelmiştir. On beşinci yüzyıldan sonra batı Avrupa ülkelerinin deniz aşırı ülkelere açılmaları ve küresel boyutta sömürge imparatorlukları kurmalarıyla beraber kapitalizm dünya ekonomisinin yönlendirildiği bir uluslar arası sistem haline dönüşmüştür. Batı Avrupa'nın merkez ülkeleri sömürgeler üzerinden dünyayı yönetmeğe başladıklarında, çok büyük ekonomik malvarlığının da sahibi olmuşlar ve bu ülkeler üzerinden de burjuvazi, giderek uluslar arası bir yapılanmanın merkezi gücü konumuna gelmiştir. Kendi ülkesinin halkı ile beraber dünya ülkelerinin kaynaklarını da sömürerek gelişen uluslar arası burjuvazi, beş yüz yıl içerisinde tekelci bir güç haline gelerek, devletlerin ve imparatorlukların ötesinde bir dünya gücü olarak insanlığın önüne çıkmıştır. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları senaryoları bu güç merkezi tarafın-

dan planlanarak, Avrupa ülkelerinin yüz milyondan fazla insan kaybı yaratılmış ve böylece sömürgeci Avrupa devletlerinin geleceğin dünya devletini oluşturmaları sürecinin önu kesilmiştir. Birleşmiş Milletlerin kurulmasıyla beraber bütün sömürgeler bağımsızlaştırılarak, küresel ekonominin denetimi altına alınmış ve batı Avrupa devletlerinin dünya kıtaları üzerindeki geçmişten gelen yapılanmaları tasfiye edilmeğe başlanmıştır. Böylece, uluslar arası burjuvazinin küresel dünya imparatorluğuna giden yol açılmağa çalışılmıştır. Yeryüzünde bu tür gelişmeler birbirini izlerken, batı Avrupa ülkelerinde de giderek bilinçlenen halk kitleleri kralıklara karşı cumhuriyet ve demokrasi kavgası vererek çağdaş demokratik rejimlere giden yolda mücadelelerini sürdürmüşlerdir.

Tarihsel süreç açısından batı bloğu ele alınırsa, tek bir batının olmadığı ve iki yüzlü bir batı dünyasının geliştiği görülmektedir. Rönesans ve reform sonrasında aydınlanma devrimi ile ortaya çıkan batı dünyasının uygar yüzü halk egemenliğine dayanan çağdaş demokrasilerdir. Beş yüz yıllık sömürge imparatorluklarından gelen kapitalist batı ise, batı dünyasının insanlık dışı karanlık yüzünü yansıtmaktadır. Genel olarak batının bu karanlık yüzü dünya kamuoyundan gizlendiği için, batı merkezli hegemonya çağdaş batı demokrasilerinin arkasına saklanarak yürütülmeğe çalışılmaktadır. Batı demokrasilerinin görünen yüzü halk kitleleri görünmeyen yüzü ise kapitalist sistemin büyük patronlarıdır. Kendilerini burjuvazi olarak nitelendirerek masum vatandaşlar topluluğunun bir parçasıymış gibi görünmelerine rağmen, uluslar arası örgütler ve yer altında çalışan gizli yapılanmalar aracılığı ile var olan devlet yapılanmalarının ötesinde ve genel olarak küresel boyutta çok büyük bir güce sahip bulunmaktadırlar. Sahip oldukları gücü her yönü ile kullanabilmek ve dünya nimetlerini kendi çıkarları doğrultusunda paylaşabilmek doğrultusunda bazen açık bazen da gizli toplantılar yaparak, dünya siyasetini, medyasını, sivil toplum kuruluşlarını ve de asıl olarak şirketlerini kendi çizdikleri plan ve programlar doğrultusunda yönlendirmektedirler. Bütün dünya nimetleri, yer altı kaynakları, ülkelerin ve toplumların sahip oldukları diğer zenginliklerin tamamı büyük patronların önündeki haritalarda bulunmakta ve bunlar ile ilgili kararları gene kapitalizmin para babaları vererek, beş kıtadaki devletler ile dünya halklarını belirli doğrultularda ya da amaçlarda yönlendirebilmektedirler.

Yayınlanan birçok kitapta ve İngiliz istihbaratının her elli yıl sonrasında yaptığı açıklamalarda, Büyük Sovyet Devriminin Rus halkı tarafından değil ama dünyayı yöneten para babaları tarafından organize edildiği anlaşılmaktadır. Kendi çıkarları doğrultusunda sosyalist enternasyonalı kurarak bu yolu açan ve New York borsasından verilen paralar ile Troçki'yi New York'tan Moskova'ya göndererek destek sağlayan, daha sonraki aşamada İsviçre'den özel bir tren ile Lenin'i Moskova'ya gönderen para babaları, geleceğin dünya devletinin çekirdek örgütü olarak kurdukları kapitalist enternasyonalin çıkarları doğrultusunda belirli bir aşamada batı Avrupa devletlerinin hegemonya düzenlerini ortadan kaldırmak için, sosyalist devrimi ve geçici olarak Sovyetler Birliği gibi dev bir yapılanmayı dünyayı korkutmak için yaratmışlar ve kullanmışlardır. Daha sonraki aşamada böyle bir yapılanma-

ya gereksinme kalmayınca tek bir kurşun atmadan bu büyük imparatorluğu tasfiye ettirecek bugünkü küreselleşme döneminin önünü açmışlardır. Bu arada dünya savaşları olmuş, yüz milyondan fazla insan ölmüş ve yeryüzü bütünüyle yıkılmıştır ama büyük patronların giderek Siyonizm ile bütünleşen küresel imparatorluk oluşturma hayalleri hiçbir zaman sönmemiştir. Atlantik kıyılarından başlayan küresel emperyalizm, dünyanın merkezi coğrafyasına ve kutsal topraklara yöneldiği bir süreç içerisinde her türlü savaşı ve siyasal olayı yaratmayı evrensel planın bir parçası sayan para babaları, batı demokrasilerini de bu büyük hedefe doğru yönlendirirken sahip oldukları sermaye gücünü ekonomik bir koz ya da silah olarak kullanmışlar ve görünüşte halkın egemenliğine dayanıyormuş gibi görünen demokrasileri aslında sermayenin egemenliğine dayandırarak zaman içerisinde demokrasilerin sermaye egemenliği rejimi olan *kapitokراسیye* dönüşmelerine yol açmışlardır. Halk kitleleri görünüşte demokrasi oyunu oynarken, para babaları batıda oluşmuş olan kapitalist enternasyonalin çıkarları ve talimatları doğrultusunda kapitalin gücünü siyaset sahnelerine dayatmıştır. Özellikle ikinci dünya savaşı sonrasında, hemen hemen bütün ülkelerde bu doğrultuda yeni iktidar yapılanmaları oluşturulmuş ve okyanus ötesinden gelen kapitalist enternasyonel emirleri doğrultusunda bütün devletler dışa bağımlı siyasal kadrolar aracılığı ile yönlendirilirken dünya halklarının demokrasicilik oynamalarına görünüşte izin verilmiş ama arka planda ve siyasetin perde arkasında küresel sermayenin imparatorluğu doğrultusundaki planlar, programlar ve talimatlar, ya çeşitli siyasal ya da ekonomik senaryolar aracılığı ile gerçekleştirilmiş ya da faşist baskılar yolu ile her yerde dayatılmıştır. Bir anlamda, kapitalist enternasyonel bütün uluslar arası kuruluşların ve devletlerin üstünde ve ötesinde süper bir güç olarak hareket etmiş ve sermayenin dünya imparatorluğunu yarı yarıya gerçekleştirmiştir.

Kapitalist enternasyonel, bütün ülkelerdeki büyük sermayedarları ve güçlü para babalarını kendine bağlı örgütlerin çatısı altında toplayarak hareket ettiği için bir anlamda kolektif hegemonya düzenine yönselinmiş ve bu doğrultuda özellikle son yıllarda dünya sistemine direnen ülkelere yönelik askeri saldırı ve işgal eylemlerinde koalisyon güçleri adı altında dünya halkları ve devletlerine karşı bir çıkar birlikteliği sergilenmiştir. Her türlü siyasal atraksiyon küresel emperyalizmin çıkarları doğrultusunda gündeme getirilirken, gene yabancı sermayenin denetimi altındaki medya ve basın organları üzerinden bu atılacak yeni adımların sanki halkın çıkarına uygunmuş gibi atmosfer yaratılmış, büyük şirketlerden yabancı para birimleri üzerinden ücret alan göbeğinden dışarıya bağımlı mandacı ve işbirlikçi aydın, yazar, gazeteci, bilim adamı ve siyasetçiler bu doğrultuda gene kapitalist enternasyonelin adamları tarafından kullanılmışlardır. Kapitalizmin çıkarlarının, demokrasilerde işbirlikçi ve mandacı kadrolar tarafından halk kitlelerine dolaylı yollardan benimsetilerek karar mekanizmalarının çalıştırılması gibi bir durumda, demokrasilerin halk egemenliği doğrultusunda değil ama kapitalizmin hegemonyası doğrultusunda işlediği görülmektedir. Görünüşte bir halk egemenliğinin korunmuş olması siyasal rejimin gerçek anlamıyla demokrasi olduğunun delili olarak görülemez.

Karar mekanizmaları sonunda kapitalist sistemin çıkarları doğrultusunda çalıştırılıyorsa ve halk kitlelerinin oyları bu doğrultuda yönlendiriliyorsa o zaman var olan rejimin adı demokrasi olamaz, bu rejime kesin olarak bir ad konulması gerekiyorsa o zaman kapitalin egemenliği anlamında kapitokrazi denilebilir, çünkü en sonunda kapitalist sistem kazanmakta ve kapitalist enternasyonalin istek ve direktifleri halk kitlelerine işbirlikçi medya ve siyasal yapılar üzerinden onaylatılarak görünüşte bir demokrasilik oyunu aptal yerine konulan halk kitlelerini ya da insanlığı tatmin etmek için oynatılmaktadır. Para babaları her sene dünyanın en güzel köşelerinde toplanarak ararlar alırken, dünya devletlerinin parlamentoları ve halkların gerçek iradeleri devre dışı bırakılmaktadır. Böylesine olumsuz koşullarda gerçek anlamda demokrasilerden söz edebilmek giderek zorlaşmaktadır.

Küresel sermaye soğuk savaş sonrası dönemde yarı yarıya bir dünya hegemonyası kurabilmiştir ama daha iş bitmemiştir. Planın tam orta yerinde, birbirini izleyerek yaşanan olaylar çerçevesinde küresel imparatorluk programı açığa çıkmış ve bütün dünya devletleri bu sürece karşı kendilerini koruma doğrultusunda önlemler almağa başlamışlardır. Ayrıca, New York üzerinden Amerikan devletini küresel imparatorluk doğrultusunda kullanan kapitalist enternasyonale karşı bütün ülkelerde büyük tepkiler öne çıkmıştır. Yüz yıllık süper güçlük döneminin tamamlayan Amerikan devleti giderek güç kaybederken, Rusya, Çin, Brezilya ve Hindistan gibi dev ülkeler yeni kutup başları olarak devreye girmişler ve kapitalist enternasyonalin Amerikan devleti üzerinden sürdürdüğü imparatorluk girişimlerine karşı tavır koymuşlardır. Dünya Ticaret Örgütünde çıkan kavgalar sonucunda Bric ülkeleri olarak bu dört dev ülke batı emperyalizmine karşı bir doğrultuda hareket ederek batı kapitalizminin yeniden küresel bir sömürü imparatorluğu oluşturmasının önüne geçmeğe başlamışlardır. Yeni ABD başkanı G-20 ülkeleri platformu ile tepkileri önleyerek küresel imparatorluğa devam edebilmenin yolunu açmağa çalışmış ama bu girişimlerinde başarılı olamamıştır. Yirmi yıllık küreselleşme döneminin sonuna gelindiğinde bütün gerçekler ortaya çıkmış ve dünya halkları demokrasi perdesinin arkasında gizlenen küresel imparatorluk oyunlarını görmeğe başlamıştır. Patronların desteği ile gündeme gelen neo-liberalizm kısa bir zaman sonra liberal faşizme dönüşmüş ve para babalarının istekleri doğrultusunda dışarıdan gelen talimatlar, dünya ülkelerinin parlamentolarından gece yarısı gizli oylamalar ile yasa olarak çıkartılmıştır. Halkın temsilcilerinden oluşması gereken meclislerde büyük şirketlerin ya da emperyal devletlerin yanlısı kişiler dış destekler yolu ile oturmağa devam ettiği sürece, demokrasilerin kapitokraziye dönüşmeleri kaçınılmazdır. Bütün ülkeler için hazırlanmış olan standart yasalar tercüme bürolarından geçirilerek meclis gündemine alındığı sürece, kapitalin egemenliğinde bir kapitokrazi devam edip gitmektedir. Ara sıra yapılan seçimler ise halk kitlelerinin demokrasi oyunu içinde kontrol edilmelerini sağlamaktadır. Parlamento adaylarının doğrudan ön seçimler yolu ile halk kitleleri tarafından belirlenmediği durumlarda ve merkez yoklamaları ile iç ve dış egen güçlere yakın kişilerin liste başlarına alındığı ortamlarda gene gerçek anlamda demokrasiden söz edebil-

mek zorlaşmakta ve bunun yerine kapitokrazi işlemeğe devam etmektedir. Sermaye has adamlarını siyaset sahnesinde öne sürmeğe ve kendi denetimi altındaki medya ile de bunları desteklemeğe ısrarlı bir biçimde devam etmektedir. Ama Bric ülkeleri tepkisinin dünyaya yayılmasından sonra eskisi gibi bu oyunun rahat oynamadığı görülmekte ve bu yüzden de işlerin dışarıdan uzaktan kumandalı olarak manipüle edilemediği ülkelerde kasıtlı olarak olaylar çıkartılarak tepkiler doğrultusundaki gelişmeler önlenmeğe çalışılmaktadır. Batılı ülkelerin gizli örgütleri kapitalist enternasyonalin talimatları doğrultusunda her ülkede istendiği gibi olaylar çıkartarak dünya devletlerinin ulusal çıkarları doğrultusunda hareket etmeleri önlenmektedir. Bu gibi olumsuz durumlar da kapitokrazi rejimlerinin istendiği gibi sermayenin çıkarlarına uygun bir biçimde işlediğini göstermektedir. Ulusal çizgiye kayan bütün devletlerde iç karışıklıklar çıkartılarak, küresel plan doğrultusundaki gidişin kesilmesine izin verilmemektedir.

Kapitokrazi çağımızın gerçeği olan bir rejimin adıdır. Ne var ki, kapitalist enternasyonel büyük para babalarının örgütü olarak geliştiği için çok küçük bir azınlığın çıkarlarını korumakta olduğu için gerçek rejimin gerçek adı olan bu kavramı gizlemektedir. Yedi milyarlık insanlık âlemini ve dünya halklarını karşılına almamak için gene eskisi gibi demokrasi oyununu bütün dünyaya küresel medya ile empoze etmekte ama perde arkasında kendi gerçek düzenleri olan kapitokraziyi vazgeçilmez bir biçimde devam ettirmektedirler. Karl Mark'ın deyimi ile uluslar arası finans kapital artık yüzyıllar içerisinde iyice büyümüş ve bu dünyaya sığmaz bir güce erişmiştir. Bu nedenle, hiçbir ülkeye sığamayan kapitalist enternasyonel, Amerikan gücünü kullanarak bütün dünyaya yayılmakta ve kutsal topraklar da İsrail yapılanmasıyla beraber Siyonizm'in hedeflerine uygun düşen bir doğrultuda kutsal topraklar senaryosu üzerinden dünyanın merkezi alanının ele geçirmektedir. Amerikan gücü zayıflarken yerine yeni bir süper güç ortaya çıkamamakta ama doğunun dev ülkeleri devreye girmektedirler. Kapitalist enternasyonel bu nedenle son zamanlarda zor duruma düştüğü için, tekrar eski gücüne kavuşabilme doğrultusunda üçüncü dünya savaşını kışkırtabilmektedir. İlk iki dünya savaşı arkasındaki kapitalist enternasyonel planları hatırlanırsa üçüncü dünya savaşının da doğu güçlerinin tasfiyesini sağlayarak, merkezi coğrafyaya yerleşme planını gerçekleştireceği söylenebilir. Bu nedenle bütün insanlığın ana görevi üçüncü dünya savaşının önlenmesi olmaktadır, aksi takdirde bu sefer milyarlarca insanın yok olması gündemde olacaktır. Para babalarının, kapitalist enternasyonel ve bu merkeze bağlı kılınan kapitokrasiler üzerinden emperyal amaçlarına ulaşmalarının önlenmesi için, bütün dünya devletlerinin ve halklarının bir araya gelerek, küresel bir dayanışma düzenine yönelmeleri zorunluluğu her geçen gün daha da acil bir duruma gelmektedir.

Büyük sermayedarlar ve para babalarının demokrasiler üzerindeki etkileri, basıkları ve yönlendirmeleri önlenemediği sürece kapitokrazi rejimi yaşanan bir gerçeklik olarak devam edecektir. Bu durum da halk kitlelerinin gerçek anlamda bir egemenliğinden söz edebilmek mümkün olamayacaktır. Halk egemenliğinin so-

yut bir kavram olarak demokrasi teorisindeki yerini gene kapitalist sistem yanlısı düşünürler ve yazarlar aldatıcı bir yaklaşım içinde yorumlamağa devam edecekler ama perde arkasındaki kapitokrazi rejimi üzerinden de para babaları gene malı götürmeğe devam edecektir. Son zamanlar da halk kitlelerinin ekonomik olarak çöküşü, ulus devletlerin ekonomik krizler aracılığı ile bitirilişi dünya halklarının açlığa ve sefalete mahkûm edilişleri gene kapitalist enternasyonelin küresel imparatorluk planları doğrultusunda gündeme getirilen yaptırım uygulamaları olarak görülmektedir. Dış baskılara direnen, kapitalist sistemin emperyal dayatmalarına karşı çıkan, kendi ulusal çıkarları doğrultusunda hareket eden ulus devletler ve dünya halkları böylesine yaptırım uygulamaları ile kapitalist enternasyonal tarafından cezalandırılmaktadır. Finans kapital hiçbir zaman gerçek demokrasiye izin vermemekte ama demokrasi görünümünde kapitokraziyi ısrarlı bir biçimde majestelerinin adamlarına uygulamaktadır. Böyle bir aşamada, dünya halklarının gerçek anlamda demokrasiye geçerli kılabilmek için yeni bir demokrasi mücadelesine girişmeleri, bozulmuş olan dünya dengelerini yeniden sağlayabileceklerdir. Sonuna kadar dünya imparatorluğu peşinde koşan para babalarının yeni sömürü düzeni olarak gündeme getirdikleri kapitokrazinin ortadan kaldırılabilmesi için böylesine bir yeni demokrasi mücadelesine gereksinme bulunmaktadır. Askeri yapılanmaların da kapitalist sistemin bekçiliğine yönlendirildiği bir aşamada, gerçek anlamda demokrasi için halk kitlelerinin yeni bir toplumsal mücadeleye girişmesi, bozulan dengeler ve sömürünün önlenilmesi açısından zorunluluk bulunmaktadır. İnsanlığın aldatılarak demokrasilerin kapitokraziye dönüştürüldüğü bugünkü süreçte, yeniden gerçek demokrasilere geri dönülebilmesi için ve kapitokrazilerin ortadan kaldırılabilmesi için, bütün dünya halklarının ve devletlerinin küresel bir dayanışma düzenine yönelmeleri gerekmektedir. Gerçek anlamda halk egemenliğine dayanan demokrasilere yeniden ulaşılabilmesi için, küresel patronların çıkarları doğrultusunda oluşturdukları kapitokrazilere karşı evrensel bir mücadeleye dünya halkları yönelmek zorundadırlar. Kapitokraziler zararlı, demokrasiler yararlı rejimlerdir. Kapitokraziye dönüşen demokrasilerin yeniden halk egemenliğine doğru yönelmesi için evrensel bir dayanışma ile dünya halkları ortak hareket etmek zorundadır.